

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Udrag fra Epistel til Henriette den 25de September 1797

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Samlede digte", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staffeldt01val-shoot-idm139817917037728/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

- 115 Jeg troer at turde byde Dig idag
Til Gave denne Oldmoderwijsdom,
Saa hedder den maaske hos mange – thi
Ved Gud! jeg intet bedre kiender. Og ei sandt?
Ung eller gammel, ligemeget, hvis
- 120 Kun sand, og troe mig, mig som Skiebnen gav
Til faver Ungdom end Erfarenheds
Maaske for tidlig modne Frugt og som
Tilstæde var i Sorgens dybe Løn,
I Taarer og i Sukke sandt det er.
- 125 Du ei fortørnes vil, thi andre Glæder
Dig, foretrukne Pige, sig tilbyde
Som ei paa Livets Halvvei Afskæed tage
Og Væmmelsens Harpyer vinke frem,
De Styxens Fostre, som selv Mindets Krands
- 130 Af tøvende Forglemmigei besmitte,
Af indre Kiendslers Følge, tændte an
Ved Skiønt og Sandt, ved Godt og Stort, Du tør
O Hulde, vente Fryd og Fred, Dig værdig.
Natur og Wiisdom, Kunst og Videnskab,
- 135 Din Mages Elskov, Modrens søde Pligter,
Og Venskabs Arm og eget Arnested
Som Bluefærd, Samdragt og Penelopeia's
Med Dyd og Tænksomhed forvandre Syssel
Hver Dag med friske Krands pryde tør.
- 140 See! paa hvor mange Veie Glæden vinker
Dig op i sin olympisk-rene Æter.
Lad Kjedsomhed, krum under Perlers Last,
Camelen lig som bar dem: giennem Ørknen,
Hist i chorintisk Marmorcolonnade
- 145 Fra Pille tung til Pille ravende,
Vidtgabende sig støtte og omsonst,
Udstrakt paa gallisk Naals dødfødte Vaar,
I Fortids Bulder og misundte Skrine
Straatekker Hyttes jevne Lykke søge!
- 150 Lad graadig Stolthed her med alle Zoner

- I peruanisk Guld og indisk Steen
 Betyngte Taflet som et Offerbord
 Og hidse Guden som den ofrer til,
 Forslugenheden hidse paa sit Bytte.
 155 Styr, Teppe, ned for Skuepladsen, hvor
 Hiin snørte Afgad, Levemaade,
 Samt Stolthed, Avind, Daarskab, Kiedsomhed
 Og Forfang lure stivt paa Lykkens Fangst
 I deres gyldne Net! --
- Dog, hulde Pige,
- 160 Paa hiint australisk-stille Hav som holder
 De søgte Fredensøer i dets Favn,
 Tør Faren true, og som Forfang her
 I Verdens vildtoprørte Farvand, hist
 En skønnere Sirene, Sværmerie,
 165 Saa mangt et Tog til Fredensøer stansed'
 Tillad mig ved Din lette Gondels Røer
 En liden Varsel til Pilot at stille.
 Hvor fuld af Triang og mystisk Længsel træder
 Hver Yngling og hver Pige frem i Verden!
 170 Den unge Kraft med Brudgomsuroe stræber
 At favne Daaden; Hiertet, Psyche lige,
 Ukiendte Glæders Brudgomsomme venter.
 Strax Phantasien til Bedrag er rede
 Og stiller mellem Skabtingen og os
 175 Med magisk Snedighed sit Basrelief.
 Som før Pygmalion med Elskovs Luer
 Sin Kunstes døde Marmor-Datter rundt
 Omringede, til Stenen ved hans Barm
 At vige, aande, føle, elske lærte,
 180 Saa vi, kun omvendt, sande Væsener
 Forvandle ak! til Kunstens Idealer.
 En Grandison er hver en Yngling, hver
 En Pige er en himmelsk Clementine.
 Vi leve høit, lig Irus, naar en Drøm
 185 Om Giestebud hans mugne Straae omflager.

Det er saa tungt, saa tungt at skilles fra
 De himmelske Phantomer som i Heved
 Og Hjerter vi udklækkede og satte
 Paa Jorden, deres lave Piedestal,
 190 Til vore dyrkede Idoler hen.
 Det er saa tungt og dog det være skal,
 Thi langsomt skridende ved Tidens Haand,
 Fornuft: Skilmissen byder og antender
 Med Sandheds Fakkell Phantasiens Rige.
 195 Med aaben Favn, i Taarer bristende,
 End cengang vore Yndlinge vi skue
 Og drages videre, beklemte, bange
 Som om vi ginge til vor Grav. Vor Grav?
 Ja vel, som om vi ginge til vor Grav,
 200 Thi Verden nu os synes en uhyre,
 Er almeen Grav, hvor vi kun Spøgelser
 Af alt hvad os saa sødt fortrylled, see.
 Mens Attrae og Begier saa yppigt knopped
 I Hiertet, varmet og befrugtet af
 205 De himmelske Phantomers Trylleskin,
 Hiint blev saa stort og stolt, at derimod
 Det Virkelige lavt og lidet, blev.
 Soart Giestebudets Drom undveeg og paa
 Det mugne Straae hvorpaa, hvortil han fødtes,
 210 Den Daarede som Tigger sig erkjendte:
 En Tigger, som hvad Jorden i sit Eie
 Ei har, begierer, Beclamsborgens lig
 Som Kongen om en Sol til Cave bad.
 Hvor mangen vreed, o Gud! hvor mangen vrider
 215 De ømme Hænder end, naar Micnat Nag
 Og Qval udruende, de sorte Vinger
 Om fredløst Leie hvælver, ak! fordi
 En Grusom Skiebne ved hans Tinding hæfted'
 Det tryllende Bedrag! Snart Sønnen veeg
 220 Med Fryd og Fred! I Gravens Taushed kun
 Skal den Forladte finde dem igjen!

O hulde Pige, Dig din Skæbne vil
For denne navnløs-grumme Qval betrygge.
Den lille Genias som ved Din Side
225 Igiennem Satyrmaskens vide Mund
Saa skielmsk det runde Hoved stikker, skal forjage
Med Latter og med Spøg hiint Sværmeri,
Som stolt med Stærner krandses, lækker sig
Til Taffel med Olympierne sætter
230 Og Sandhed skal med sindig Sielefred
Og ædru Glæde ved Din Side staae.

Ode

mine Vaabenbrødre tilegnet

ved Fanernes Imodtagelse

- 1 Til Fredens vante Hiem, til Retfærd's Herredømme
Lad Truhsens Tordenøst;
En Misdaad, bramrende med Oceanets Tømme,
Fries frem mod Danners Kyst.
- 2 Tangkrandses Sundgud brat sin golde Isse duksed'
I Dybets Trygghed ned,
Mens Fredens Gæster i hver en Hytte sukked'
Fra nordisk Tempes Bred.
- 3 Da vaagned' Klækthed op af Fortids lange Dvale
I Fædres Hvilested,
Og patriotisk Id igiennem Herthas Dale,
Skion som en Seraph, skred.